

Den Europæiske Ombudsmands afgørelse, som afslutter hans undersøgelse af klage 3594/2006/PB over Kommissionen

Afgørelse

Sag 3594/2006/PB - Indledt den 21/03/2007 - Afgørelse af 17/12/2009

BAGGRUNDEN FOR KLAGEN

1. Denne sag vedrører påståede fejl eller forsømmelser i forbindelse med Kommissionens svar på oplysninger og forespørgsler vedrørende påståede tekniske mangler i ventiler, som en sydkoreansk ventilproducent havde markedsført på EU-/EØS-markedet. Ventilerne blev fremstillet med henblik på at forebygge flammespredning ind i olietankskibes lasttanke. Klageren optrådte på vegne af en dansk producent af sådanne ventiler. "Ventilerne" er en type, som omfatter flere modelnumre, som f.eks. NEW-ISO-HV-65 og NEW-ISO-HV-80 (i det følgende benævnt "ventilerne"/"de omstridte ventiler").

2. I begyndelsen af 2000 konstaterede klageren, at ventilerne ikke opfyldte de relevante tekniske standarder, og han underrettede Søfartsstyrelsen i Danmark herom. Derefter modtog Kommissionen i februar 2004 en skrivelse fra Søfartsstyrelsen, hvori den underrettede Kommissionen om, at den havde truffet foranstaltninger vedrørende ventilerne, fordi de ikke opfyldte de tekniske standarder. Søfartsstyrelsen havde besluttet at forbyde ventilerne, og at ventiler, der allerede var monteret på skibe, der fører dansk flag, skulle fjernes.

3. Ovennævnte oplysninger, som de danske myndigheder sendte til Kommissionen i 2004, blev fremsendt som led i en såkaldt beskyttelsesklausulprocedure. Denne procedure er fastlagt i artikel 13 i EU's direktiv om udstyr på skibe [1], som kortfattet fastsætter, at medlemsstater, som konstaterer, at relevant udstyr til skibe kan udgøre en risiko for sundheden, sikkerheden eller miljøet, skal træffe foreløbige foranstaltninger (f.eks. at forbyde det eller begrænse markedsføringen) og underrette Kommissionen herom, som derefter konkluderer, om foranstaltningerne er berettigede. De foranstaltninger, som de danske myndigheder traf i det foreliggende tilfælde, omfattede forbud mod og fjernelse fra markedet af de omstridte ventiler.

4. Som svar på de oplysninger, Søfartsstyrelsen fremsendte i 2004, vedtog Kommissionen den 9. juni 2005 en udtalelse ("2005-udtalelsen", som er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende). Kommissionen anførte, at de foranstaltninger, Søfartsstyrelsen havde

truffet, var "fyldestgørende og passende for beskyttelse af sikkerheden til søs og derfor berettigede", men den accepterede kun delvist den dokumentation, som den danske myndighed havde indsendt. Kommissionen mente navnlig, at de prøvnings- og inspektionsrapporter, den havde modtaget om de ventiler, de foreløbige foranstaltninger omhandler, "i høj grad var indbyrdes modstridende". Endvidere understregede Kommissionen, at "der er usikkerhed om, hvilke betingelser prøvningerne er udført under, bl.a. hvad angår de fra skibene fjernede ventilers tilstand, de anvendte prøvningsanlæg og kalibreringen af instrumenterne." Endvidere påpegede den, at "prøvningerne tilsyneladende er udført på forskellige prøvningsopstillinger, hvilket skyldes forskellige fortolkninger af den relevante standard ISO 15364, hvori der henvises til "en anerkendt national eller international standard". I direktiv 96/98/EF bør der ved "anerkendt national eller international standard" forstås EN-standard 12874:2001, som indeholder nøjagtige monteringsanvisninger for prøvning af det pågældende udstyr."

5. I slutningen af udtalelsen fremsatte Kommissionen følgende henstillinger:

"2. Kommissionen henstiller, at medlemsstaterne sikrer, at ventiler af model NEW-ISO-HV-80, hvorpå det mærke, der omhandles i artikel 11 i direktiv 96/98/EF (i det følgende benævnt "mærket"), er anbragt inden den 1. januar 2003, trækkes tilbage fra markedet.

3. Kommissionen henstiller, at medlemsstaterne i de tilfælde, hvor de i punkt 2 omhandlede ventiler er monteret om bord på skibe, der fører deres flag, sikrer, at de fjernes.

4. Kommissionen henstiller videre, at hver medlemsstat sikrer, at alle ventiler af model NEW-ISO-HV-80, fremstillet af TANKTECH Co. Ltd, hvorpå mærket er anbragt efter den 1. januar 2003, og som er monteret på skibe, der fører medlemsstatens flag, snarest muligt undersøges for overensstemmelse med typen. I de tilfælde, hvor undersøgelsen viser, at ventilerne ikke er i overensstemmelse med typen, henstiller Kommissionen, at ventilerne fjernes, og at Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes herom.

Hvis der til ventiler af model NEW-ISO-HV-80, fremstillet af TANKTECH Co. Ltd, hvorpå mærket ikke er anbragt, er udstedt et certifikat ifølge artikel 8, stk. 3, i direktiv 96/98/EF, finder punkt 2 og 4 tilsvarende anvendelse.

6. Kommissionen henstiller, at parterne i fællesskab og inden for en rimelig frist, der normalt ikke bør overstige seks måneder, lader et indbyrdes aftalt laboratorium gennemføre en ny prøvning af en repræsentativ prøve af fabriksnye ventiler af model NEW-ISO-HV i alle størrelser ifølge gældende prøvningsstandarder, herunder især EN 12874:2001, med det formål at konstatere, om typen opfylder de gældende minimumskrav under normale driftsforhold på skibe. De giver straks Kommissionen og medlemsstaterne meddelelse om resultaterne."

6. Klageren mente imidlertid ikke, at der i det foreliggende tilfælde var grund til at undersøge eller undersøge på ny, om de omstridte ventiler var i overensstemmelse med kravene. I fortsættelse af Kommissionens udtalelse af 9. juni 2005 skrev klageren flere gange til Kommissionen for at bevise, at de omstridte ventiler tydeligvis ikke var i overensstemmelse med

minimumskraverne i de gældende tekniske regler, og at den fortsatte brug af de omstridte ventiler var klart ulovlig. Klageren henviste til resultaterne af prøvninger, som var foretaget af forskellige europæiske testinstitutter.

7. Endvidere satte klageren spørgsmålstejn ved Kommissionens handlinger efter og som følge af 2005-udtalelsen og spurgte, om Kommissionen havde tilladt producenten af de omstridte ventiler at kompensere for de (påståede) tekniske mangler ved blot at sikre, at ventilerne var omhyggeligt monteret [2]. Klageren henviste til en skrivelse, som producenten af de omstridte ventiler havde sendt til sine kunder, og anførte følgende:

" Det ser ud til, at EU-Kommissionen har afgjort, at det er sikkert at anvende ... NEW-ISO-HV, hvis [producenten] har givet de "nødvendige oplysninger, og brugeren har anvendt dem korrekt under planlægningen og udførelsen af den endelige montering ".

Ud fra den antagelse, at [producentens] kendskab til procedurerne er korrekt, forstår vi ikke udtrykket "nødvendige oplysninger" i forhold til den dokumentation, som er fastsat i reglerne, særlig IMO-cirkulære MSC 677, jf. ISO 15364. "

8. I sit svar informerede Kommissionen den 20. juli 2006 klageren om, at den havde " taget Deres betragtninger i denne sag og Deres oplysninger til efterretning, men ønsker ikke at kommentere verserende sager ". Klageren svarede på dette og forklarede sin holdning nærmere om, at " hvis en producent kan undgå at overholde de fastsatte sikkerhedsmarginer og producere en ventil med lavere ydeevne, er der en direkte udgiftsbesparelse, som andre producenter ikke får del i. Dette er efter vores mening det centrale spørgsmål. Der er andre konsekvenser [vedrørende sikkerhed] , men det må være myndighedernes problem, da de skal tage ansvaret, hvis der skulle ske en ulykke. " Klageren anførte endvidere, at " prøvninger udført i Tyskland, England, Nederlandene og Danmark samt den enkelte prøvning, der blev udført i Tyskland på Kommissionens anbefaling, alle viser, at de [omstridte] ventiler har mindre ydeevne end den ydeevne, der kræves. " Klageren sendte yderligere, lignende korrespondance til Kommissionen i februar 2007, efter at han havde indgivet den nærværende klage til Den Europæiske Ombudsmand. Kommissionen svarede i sammenfatning som følger:

9. Den bemærkede først, at klageren havde " anmodet om bekræftelse af, at en række forekomster (afvigelse i flowdata, stærkt udsving, flashback og anvendelse til afviste laster) er tilladte ", og ansøgte i den forbindelse om at få tilladelse til " det andre rent faktisk for øjeblikket har tilladelse til i det indre marked". " Den fastslog derefter følgende:

" I den forbindelse skal det bemærkes, at for udstyr, som er omfattet af direktiv 96/98/EF, skal myndighederne i den/de berørte medlemsstat(er) eller et bemyndiget organ, som optræder på deres vegne, kontrollere, at udstyret er i overensstemmelse med den nationale lovgivning til gennemførelse af de harmoniserede krav i direktivet, før udstyret kan markedsføres. Dette krav finder anvendelse på alle producenter, herunder Dem selv [sic].

Det er ikke op til Kommissionen at udstede typegodkendelsesattester eller at træde i stedet for medlemsstaternes myndigheder under udøvelsen af deres ovennævnte ansvar. Derfor opfordrer

jeg Dem til at rette evt. spørgsmål vedrørende godkendelsen af Deres produkter til myndighederne på det marked, hvor De har til hensigt at markedsføre dem. ... De må forvente, at både de nationale myndigheder og de bemyndigede organer udelukkende anvender undersøgelsen og prøvningen af det udstyr, De forelægger til typegodkendelse, som grundlag for deres vurdering uden at tage hensyn til evt. betragtninger vedrørende kvaliteten af de produkter, som Deres konkurrenter fremstiller.

Med hensyn til den verserende sag vedrørende de ventiler, der fremstilles af [producenten af de omstridte ventiler], har Kommissionens tjenestegrene taget den omfattende dokumentation, De har indsendt i de senere år, til efterretning, og den har taget passende hensyn til den.

På nuværende tidspunkt mener jeg imidlertid, at det er nødvendigt at rydde et par tilbagevendende misforståelser af vejen:

1. Formålet med beskyttelsesordningen i artikel 13 i direktiv 96/98/EF er at undgå, at restriktive foranstaltninger, som en medlemsstat træffer for udstyr, der er certificeret under en anden medlemsstats myndighed, udgør uberettigede hindringer for den frie bevægelighed for sådanne varer i det indre marked.

2. Dette er på ingen måde en frafaldelse af medlemsstaternes ansvar for at sørge for sikkerheden hverken før eller efter, at Kommissionen har truffet foranstaltninger.

3. Kommissionens opgave er at slå fast, om de foranstaltninger, der nævnes i første led, er berettigede eller ej. I ovennævnte sag opfyldte Kommissionen sine forpligtelser den 9. juni 2005 ved at give en detaljeret forklaring på baggrunden for dens konklusioner og henstillinger. Dens udtalelse blev meddelt individuelt til den enkelte medlemsstat og offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Medlemsstaterne er derfor blevet holdt nøje underrettet om den efterfølgende udvikling.

4. Beskyttelsesklausulen er således i det væsentlige en procedure mellem Kommissionen og medlemsstaterne - idet den pågældende producent dermed får instrumenter vedrørende den pågældendes ret til forsvar. Den enkelte sag undersøges uvildigt af Kommissionen på individuelt grundlag ved hjælp af uafhængig teknisk rådgivning og under hensyntagen til de alment gældende almindelige retsgrundsætninger, og særlig principperne om rimelighed og proportionalitet. Selv om de berørte parter bliver hørt, som De også er blevet, er Kommissionen ikke forpligtet til med disse tredjeparter at drøfte, om deres antagelser vedrørende sagens indhold er fuldstændige og korrekte, eller til at drøfte deres spekulationer om Kommissionens hensigter."

10. I fortsættelse af den foreliggende klage og kort tid, før Kommissionen indsendte sin udtalelse om den, afgav Kommissionen den 20. juni 2007 sin anden og endelige udtalelse om de omstridte ventiler ("2007-udtalelsen"). Nedenfor følger et kort sammendrag af denne udtalelse.

11. I sin udtalelse fra 2007 fremførte Kommissionen en række bemærkninger. Den gjorde

opmærksom på, at en ny ventilmodel ("U-ISO-serien") var trådt i stedet for de her nævnte omstridte ventiler. Den nye model var blevet typegodkendt af de relevante franske myndigheder.

12. Med hensyn til de omstridte ventiler ("NEW-ISO-HV") var typegodkendelsesattesten for disse udløbet den 19. marts 2007 og ville ikke blive fornyet. Kommissionen påpegede, at de relevante prøvninger af de omstridte ventiler udført efter Kommissionens 2005-udtalelse, ikke havde afsløret *"andre iboende defekter hos den pågældende model"*. Prøvningerne havde *"ikke desto mindre vist, at prøveudstyrets udformning har en væsentlig indflydelse på prøveresultaterne, og det understreger, hvor vigtigt det er at montere ventilerne korrekt ombord på skibe"*. Der var derfor blevet aftalt en *"procedure"* (benævnt procedure) mellem parterne (*"aftaleparterne"*), som omfattede individuelle opfølgende foranstaltninger for at garantere sikkerheden og en mekanisme til indberetning fra producenten til Kommissionen og de andre parter.

13. I slutningen af udtalelsen konkluderede Kommissionen følgende: *"Parterne har på passende vis fulgt op på Kommissionens udtalelse af 9. juni 2005 og har truffet passende sikkerhedsforanstaltninger"*. Den henstillede derefter, at:

"1. Producenten ufortøvet meddeler alle episoder, som kunne skyldes en fejlfunktion for så vidt angår ventilmodellerne NEW-ISO-HV og U-ISO, der allerede er monteret om bord på skibe, ikke blot til Kommissionen og de andre parter som aftalt, men også til flagstaten, uanset hvilket flag skibet fører.

2. Medlemsstaterne gennemfører en lignende verifikation for skibe, der fører deres flag og er udstyret med tryk/vakuumaflastningsventiler af samme type, uanset hvem der har produceret dem, og undersøger eventuelle episoder for at fastslå den mest sandsynlige årsag til dem.

14. Yderligere relevante oplysninger og bemærkninger vedrørende 2007-udtalelsen nævnes og diskuteres nedenfor i ombudsmandens vurdering.

GENSTANDEN FOR KLAGEN

15. Ombudsmanden indledte den 21. marts 2007 en undersøgelse af den følgende påstand og det følgende krav:

Kommissionen har ikke på passende vis behandlet de forhold, som klageren har gjort opmærksom på, med hensyn til handel med den pågældende ventil og fair konkurrence.

Klageren kræver, at Kommissionen træffer passende foranstaltninger i forbindelse med det ovennævnte forhold.

16. Klageren gentog i det væsentlige hans ovennævnte opfattelse af de faktuelle, proceduremæssige og juridiske spørgsmål i sagen, nemlig i) at de omstridte ventiler, som

fremstilles af hans virksomheds konkurrent, ikke opfyldte de relevante minimumskrav, og at Kommissionen ikke havde givet forklaringer eller fremlagt dokumentation, som modsiger denne holdning, og ii) at Kommissionen havde givet producenten af de omstridte ventiler mulighed for at kompensere for de (påståede) tekniske mangler, hvis ventilerne monteres omhyggeligt, og/eller gennem et " *inspektionsprogram* ", som ikke er fastsat i de gældende regler, og at den ikke havde forklaret klageren, hvad dens relevante foranstaltninger i den forbindelse gik ud på.

UNDERSØGELSEN

17. Ombudsmanden fremsendte klagen til Kommissionen, som afgav sin udtalelse den 5. september 2007. Udtalelsen blev fremsendt til klageren, som indgav bemærkninger den 30. november 2007. Den 24. september 2008 stillede ombudsmanden et forslag til mindelig løsning. Forslaget til mindelig løsning bestod af to dele, i hvilke Kommissionen blev opfordret til at give klageren mere detaljerede oplysninger. Kommissionen fremsendte sin udtalelse om dette forslag den 29. april 2009. Udtalelsen blev fremsendt til klageren, som afgav sine bemærkninger den 26. juni 2009.

OMBUDSMANDENS ANALYSE OG KONKLUSIONER

Indledende bemærkninger

18. I udtalelsen om ombudsmandens forslag til mindelig løsning gav Kommissionen udtryk for bekymring over, at reglen om, at der inden klagen skal være rettet de fornødne administrative henvendelser til de berørte institutioner eller organer, ikke var blevet håndhævet korrekt i denne sag. Særlig havde klageren efter dens mening inden den første del af forslaget til mindelig løsning, som indeholdt en opfordring til at give klageren specifikke oplysninger, ikke rettet en tilsvarende udtrykkelig henvendelse om oplysninger.

19. Ombudsmanden vil først påpege, at den regel, som Kommissionen nævner, giver store skønsmålinger i de enkelte sager. I den relevante bestemmelse i Ombudsmandens statut, artikel 2, stk. 4, nævnes kun " *fornødne* " administrative henvendelser. Dette indebærer f.eks. ikke, at klageren har pligt til at udtømme alle klagemuligheder, før han henvender sig til ombudsmanden (se artikel 2, stk. 8, som ikke indeholder så strengt et krav i forbindelse med klager over arbejdsforholdene mellem Fællesskabets institutioner), og den forhindrer heller ikke pr. definition klageren i at indbringe klager, før en tilknyttet administrativ procedure er blevet afsluttet. Det er dog rigtigt, at ombudsmanden af indlysende grunde generelt foretrækker, at den pågældende institution allerede har fået mulighed for at reagere på det spørgsmål, som en klager rejser. Dette hjælper ombudsmanden med at beslutte, om der skal indledes en undersøgelse, og det giver et bedre vurderingsgrundlag, hvis der indledes en undersøgelse. I den foreliggende sag havde Kommissionen og klageren udvekslet en stor mængde korrespondance. Den sidste korrespondance, før ombudsmanden indledte undersøgelsen, tydede ikke på, at kommunikationen mellem de to parter ville blive mere konstruktiv og åben.

Ombudsmanden påpeger ikke dette for at kritisere hverken Kommissionen eller klageren, og han anerkender den udvikling, der kan opstå i langvarig korrespondance, hvor der gentagne gange gives udtryk for stor uenighed om både proceduremæssige og indholdsmæssige spørgsmål. På baggrund af ovenstående mente ombudsmanden ikke, at yderligere henvendelser fra klageren til Kommissionen ville være nyttige. Det samme gælder med hensyn til den brede formulering af den påstand, som skal undersøges i denne sag.

20. Hvad særlig angår spørgsmålet om oplysninger, der tages op i den første del af forslaget til mindelig løsning, minder ombudsmanden om, at det pågældende spørgsmål, som Kommissionen kunne have givet klageren flere oplysninger om, var en afgørende grund til de bekymringer, klageren gav udtryk for i sin korrespondance til Kommissionen. Hvis klageren på et tidligere tidspunkt var blevet underrettet om Kommissionens tekniske holdning til de pågældende spørgsmål, (og selvfølgelig havde accepteret denne holdning), ville det primære grundlag for klagerens klagepunkter have været ryddet af vejen. I den forbindelse var det uløseligt forbundet med og af stor betydning for sagen at give de manglende oplysninger.

21. Ombudsmanden erkender til sidst, at der er brugt betydelige ressourcer på at behandle denne sag, som i første omgang resulterede i påvisning af informationspligter og evt. dermed forbundne spørgsmål. Efter at denne undersøgelse blev indledt, har ombudsmanden i stigende grad anvendt en såkaldt "udvidet telefonprocedure", som giver mulighed for en hurtig og mindre bureaukratisk behandling af bl.a. sager vedrørende informationsspørgsmål og evt. dermed forbundne spørgsmål eller misforståelser i institutionernes korrespondance med borgerne. Aspekter, der svarer til nogle af aspekterne i den foreliggende sag, kan muligvis i tilsvarende fremtidige sager behandles ved hjælp af den nævnte procedure, som ombudsmanden forstår, at Kommissionen værdsætter og har taget godt imod.

A. Påstand om, at Kommissionen ikke har behandlet de forhold passende, som klagerne har gjort opmærksom på, med hensyn til handel med den pågældende ventil og fair konkurrence: a) spørgsmål om overensstemmelse og b) "kompensation" for manglende overensstemmelse

Indledende bemærkninger

22. I forslaget til mindelig løsning fremsatte ombudsmanden i sammenfatning følgende indledende bemærkning med henblik på hans analyse.

Kommissionen påpegede, at klageren ikke i juridisk henseende var part til beskyttelsesproceduren i henhold til artikel 13 i direktivet om udstyr på skibe. Dette viste sig at være korrekt, og klageren havde derfor ikke juridiske rettigheder som part i denne administrative procedure.

Kommissionen har imidlertid i kraft af den generelle pligt til god forvaltning visse forpligtelser til at give offentligheden oplysninger [3]. Pligtens omfang kan variere i hvert enkelt tilfælde

afhængig af de pågældende omstændigheder. Med hensyn til omstændighederne i denne sag gør ombudsmanden opmærksom på følgende:

Klagerens virksomhed fremstiller den samme type produkt, som er genstand for denne sag. Den har derfor konkrete og legitime bekymringer vedrørende markedsføringen af sådanne produkter, med hvilke den konkurrerer. Kommissionen synes til fulde at anerkende dette [4]. Kommissionen har i forbindelse med denne undersøgelse givet forskellige oplysninger om klagerens deltagelse i "sagen" om de omstridte ventiler, dens korrespondance med klageren og dens behandling af det materiale, som sidstnævnte har fremsendt til den. Det fremgår af Kommissionens udtalelse, at den anerkender, at der er en forbindelse mellem den dokumentation, som klageren oprindelig indhentede, og de danske myndigheders indledning af beskyttelsesproceduren i 2004. Klageren indhentede dette materiale fra faglige tredjeparter (testinstitutter) som dokumentation vedrørende de spørgsmål, sagen drejer sig om. Det fremgår endvidere, at Kommissionen har undersøgt denne dokumentation samt efterfølgende materiale, som klageren har fremsendt direkte til den, som led i dens relevante tekniske vurdering, for hvilken konklusionerne som nævnt er offentliggjort i EU-Tidende. Klageren har anført, at det ikke er klart, hvilken yderligere teknisk dokumentation han kunne indsende for at bevise sin holdning i denne sag.

På baggrund af ovenstående er det rimeligt at antage, at Kommissionen i den foreliggende sag skulle opfylde sin generelle pligt til med særlig omhu at stille oplysninger til rådighed om de tekniske spørgsmål, som klageren rejser, og i videst muligt omfang give de forklaringer og oplysninger, der anmodes om.

Del a) - spørgsmålet om overensstemmelse

Argumenter forelagt Ombudsmanden

23. Klageren og Kommissionen forelagde i sammenfatning de følgende argumenter og pointer.

24. Med hensyn til spørgsmålet om de omstridte ventilers overensstemmelse med de tekniske krav var klagerens primære bekymring, at de omstridte ventiler fremstillet af virksomhedens konkurrent efter hans mening ikke opfyldte de gældende tekniske krav, og at de derfor burde forbydes. Klageren fremførte, at flere europæiske testinstitutter havde udført prøvninger, der viste, at de omstridte ventiler klart og konsekvent ikke opfyldte de gældende krav. Han fremsendte detaljerede argumenter og dokumentation herfor. Ifølge klageren havde Kommissionen forsømt at behandle dette spørgsmål ved ikke at forklare, hvorfor den mente, at ovennævnte prøvningsresultater ikke var relevante.

25. Efter hans mening redegjorde Kommissionen først for de nøgleelementer i direktivet om udstyr på skibe, som vedrørte sagen. Den fremførte, at direktivet har to formål: for det første at sikre fri bevægelighed for udstyr i Fællesskabet og for det andet at øge sikkerheden. I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet medfører direktivet om udstyr på skibe ikke ændringer af den enkelte medlemsstats forpligtelse til altid at garantere sikkerheden om bord på skibe, der fører deres flag, da denne kompetence henhører under de nationale myndigheder.

Direktivet om udstyr på skibe fastsætter de tekniske krav til udstyr, som hører under dets anvendelsesområde, en harmoniseringsordning for typegodkendelse og overensstemmelsesmærkning samt den beskyttelsesprocedure, der fastsættes i artikel 13. Når en medlemsstat udsteder det internationale sikkerhedscertifikat, skal den kontrollere: i) at fartøjet har alt det udstyr, der kræves i de relevante internationale konventioner, ii) at det udstyr, der er omfattet af direktivet om udstyr på skibe, er behørigt godkendt, og iii) at andet udstyr er typegodkendt i henhold til den pågældende medlemsstats eller en anden medlemsstats lovgivning. Vedrørende de tekniske krav til udstyr skelnes der på den ene side mellem kravene til udstyrets kvalitet og funktionalitet og på den anden side obligatoriske prøvningsstandarder. Førstnævnte fastsættes med henvisning til de relevante internationale konventioner og sidstnævnte med henvisning til både disse konventioner og de standarder, som er vedtaget af de internationale og europæiske standardiseringsorganer.

26. Formålet med denne bestemmelse er: i) at sikre, at restriktive foranstaltninger vedtaget af en medlemsstat for udstyr, som er blevet certificeret af en anden medlemsstat, ikke udgør skjulte hindringer for den fri bevægelighed for varer, og ii) at give den anden medlemsstat mulighed for at komme med en passende reaktion.

27. Da Kommissionen blev underrettet om de danske myndigheders beslutning, der omfattede forbud mod og fjernelse af de omstridte ventiler fra markedet, hørte den alle de berørte parter og gennemgik omhyggeligt de dokumenter, klageren havde fremsendt til den. Kommissionen anmodede også om en udtalelse fra Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed (EMSA), som konsulterede eksperter på området. Der blev lagt særlig vægt på den tekniske udtalelse fra EMSA i Kommissionens vurdering.

28. Den dokumentation, som klageren fremsendte til Kommissionen, og som blev omhyggeligt undersøgt i den aktuelle sag, stammer fra 2003, dvs. det år, hvor klageren anmodede Kommissionen om at forbyde de omstridte ventiler. Dengang forklarede Kommissionen klageren, hvordan beskyttelsesproceduren fungerer. De argumenter, som klageren efterfølgende fremsatte, blev i det væsentlige gentaget af de danske myndigheder i deres korrespondance fra 2004 til Kommissionen. Efter Kommissionens 2005-udtalelse øgede klageren sin korrespondance med Kommissionen. Denne korrespondance kan inddeles i tre kategorier: For det første kopier af flere prøvningsrapporter vedrørende de omstridte ventiler, som forskellige laboratorier udførte for klageren, for det andet kopier af klagerens pressemeddelelser, i hvilke han giver udtryk for sin mening om sagen, og for det tredje kopier af diverse korrespondance, særlig skrivelser, som klageren sendte til EMSA og/eller Kommissionen med anmodninger om at få tilladelse til at sælge ventiler med de samme (og angiveligt ikkeoverensstemmende) tekniske specifikationer som de omstridte ventiler.

29. Resultaterne og konklusionerne i Kommissionens 2007-udtalelse herom fremkom på baggrund af: i) en teknisk udtalelse fra EMSA, og ii) de frivillige foranstaltninger, som producenten af de omstridte ventiler havde truffet, og som de franske og danske myndigheder var blevet enige om under forhandlinger, der foregik under Kommissionens vejledning. Hvad angår den tekniske udtalelse fra EMSA, blev den vedtaget med passende hensyntagen til: i) resultaterne af de prøvninger, parterne havde udført, ii) den dokumentation, producenten havde

indsendt, og iii) den dokumentation, klageren havde indsendt i den aktuelle sag.

30. Det skal understreges, at ovennævnte prøvninger, som blev udført for klageren i denne sag, ikke indgik i Kommissionens opfølgning på 2005-udtalelsen, da ingen af Kommissionens henstillinger i denne udtalelse var henvendt til klageren. De prøvninger, der blev udført for klageren, svarede til dem, som Kommissionen allerede havde afvist at tage i betragtning i 2005-udtalelsen med den begrundelse, at prøvningerne ikke opfyldte de relevante pålidelighedsbetingelser. Prøvningsresultaterne blev dog undersøgt for at se, om de indeholdt nyttige oplysninger.

31. Hvad særlig angår de tekniske spørgsmål, anførte Kommissionen allerede i 2005-udtalelsen, at prøvningsresultaterne fra de danske myndigheder ikke havde tilstrækkelig dokumentationsværdi på grund af prøvningsbetingelserne. På dette punkt fulgte Kommissionen omhyggeligt den tekniske udtalelse fra EMSA. I fortsættelse af 2005-udtalelsen har Kommissionen kunnet iagttage den direkte indflydelse, som prøvningsbetingelserne har på ventilernes funktion, da resultaterne af prøvningerne alle var meget forskellige afhængig af de anvendte prøvningsbetingelser. Denne iagttagelse, som til fulde bekræftes i den tekniske udtalelse fra EMSA, og som parterne uden indvendinger har accepteret, nævnes udtrykkeligt i Kommissionens 2007-udtalelse.

32. Klageren fastholdt klagen i sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse. Klageren tog Kommissionens forsikringer vedrørende dens analyse af oplysningerne fra klageren til efterretning. Han var imidlertid stadig af den opfattelse, at Kommissionen ikke ville acceptere prøvningsresultater fra en række europæiske laboratorier, og han mente ikke, at han havde fået konkrete oplysninger om, hvorfor dette var tilfældet. Klageren tilføjede, at det ikke var klart, hvilken yderligere teknisk dokumentation der kunne indhentes for at bevise, at de omstridte ventiler ikke var i overensstemmelse med de relevante standarder. Klageren påpegede, at den udtalelse fra EMSA, som Kommissionen henviste til, ikke var blevet udleveret til klageren.

33. I forslaget til mindelig løsning fremsatte ombudsmanden indledende bemærkninger vedrørende de pågældende spørgsmåls komplekse tekniske art og omfanget af hans vurdering. Han gjorde opmærksom på, at Den Europæiske Ombudsmand af indlysende grunde ikke kan vurdere komplekse tekniske spørgsmål med henblik på enten at bekræfte eller sætte sin dom i stedet for de tekniske konklusioner, som parterne i sagen er kommet frem til. Endvidere mindede han om, at den påstand, der skal undersøges, ikke er, at Kommissionens tekniske synspunkt er forkert, men at den "*ikke på passende vis har behandlet*" de forhold, klageren har gjort opmærksom på (se punkt 22 ovenfor).

34. Ombudsmanden konkluderede vedrørende indholdet af ovennævnte spørgsmål og efter omhyggelig gennemgang af det materiale, han fik tilsendt under undersøgelsen, at Kommissionen ikke gav klageren præcise oplysninger om eller forklaringer på, at de prøvningsresultater, som klageren fremsendte til den, angiveligt ikke var relevante. Kommissionens meddelelser til klageren (samt de offentliggjorte 2005- og 2007-udtalelser) var fuldstændig tydelige med hensyn til de konklusioner, der dannede grundlag for dens synspunkt om, at prøvningerne generelt ikke var relevante. Kommissionen havde dog tilsyneladende ikke

oplyst klageren om, hvilke tekniske krav og data (vedrørende de pågældende prøvninger) den anvendte for at komme frem til disse konklusioner. På baggrund af omstændighederne i den foreliggende sag ville sådanne oplysninger have været passende, i betragtning af at de spørgsmål, sagen drejer sig om, var meget komplekse, og af at klageren gjorde meget for at få konkrete alternative prøvningsresultater fra de ovennævnte europæiske testlaboratorier. Endelig nævnte Kommissionen ikke bestemte regler, som ville forhindre den i at oplyse klageren om de specifikke grunde til dens konklusioner om den pågældende prøvnings upålidelighed. På baggrund af disse konklusioner stillede ombudsmanden Kommissionen følgende forslag til mindelig løsning: Kommissionen kunne for hver af de prøvninger, han havde forelagt som dokumentation, oplyse klageren om, hvorfor den anser dem for at være irrelevante. Kommissionen kunne samtidig henvise til de relevante prøvnings- og overensstemmelsesregler.

Argumenter forelagt Ombudsmanden efter hans forslag til mindelig løsning

35. Kommissionen gav efter dens mening detaljerede tekniske oplysninger om dens analyse af de nævnte prøvningsresultater. Disse oplysninger blev givet i form af: i) en beskrivelse på en side af prøvningerne, og hvordan de skulle opfattes, herunder henvisninger til tekniske søfartssikkerhedsstandarder, og ii) en side med en tabel med en oversigt over prøvningerne og de relevante tekniske oplysninger og resultater i forbindelse hermed. Det fremgik, at oplysningerne var godkendt af Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed.

36. Klageren anførte i sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse, at de ovennævnte oplysninger udgjorde den præcisering, ombudsmanden anmodede om i sit forslag til mindelig løsning. Han var derfor nu bekendt med de konkrete tekniske grunde til, at Kommissionen ikke accepterede de prøvningsresultater, klageren havde indhentet fra en række europæiske laboratorier. Klageren anførte imidlertid, at Kommissionen anvendte et forkert teknisk grundlag til at nå frem til de pågældende konklusioner. Han mente, at Kommissionen måtte have misforstået de relevante søfartssikkerhedsregler og forklarer dette synspunkt nærmere, idet han henviser til både tekniske betragtninger og søfartssikkerhedsregler.

Ombudsmandens vurdering

37. Ombudsmanden glæder sig over, at Kommissionen reagerede positivt på den første del af forslaget til mindelig løsning ved at give klageren de ovennævnte oplysninger.

38. Ombudsmanden beklager, at klageren, selv om han anerkender, at Kommissionen nu har givet ham de pågældende oplysninger, ikke er overbevist om, at Kommissionen har fortolket de tekniske søfartssikkerhedsregler korrekt. Ombudsmanden gør imidlertid opmærksom på, at en fuldstændig vurdering af dette tekniske aspekt ville indebære, at denne undersøgelse skal udvides. Før der kan foretages en vurdering af de argumenter, som klageren nu fremfører, skulle der ske henvendelser til Kommissionen, som ville få lejlighed til at svare på dem i rette tid. Endelig er ombudsmanden ikke sikker på, at han på en meningsfuld måde kan foretage en sådan vurdering uden ekstern ekspertbistand inden for tekniske søfartssikkerhedsstandarder. Det ligger imidlertid ikke inden for ombudsmandens normale procedurer at anvende en sådan ekspertbistand, og det ville kræve særlige omstændigheder.

39. På baggrund af ovenstående mener ombudsmanden ikke, at der er grund til at gennemføre yderligere undersøgelser.

Del b) - spørgsmålet om "kompensation" for manglende overensstemmelse

Argumenter forelagt Ombudsmanden

40. Klageren og Kommissionen forelagde i sammenfatning de følgende argumenter og pointer.

41. Klageren gav indtryk af, at Kommissionen havde givet producenten af de omstridte ventiler mulighed for at kompensere for de (påståede) tekniske mangler ved hjælp af omhyggelig montering af ventilerne og/eller gennem et "inspektionsprogram", som ikke er fastsat i de gældende regler. Endvidere mente han, at Kommissionen ikke havde forklaret klageren, hvad dens relevante foranstaltninger i den forbindelse gik ud på. Klageren var af den opfattelse, at Kommissionen ikke havde et retsgrundlag, der gav den mulighed for at involvere sig i sådanne foranstaltninger.

42. Kommissionen gjorde i sin udtalelse om denne klage opmærksom på dens generelle kompetence i henhold til EF-traktatens artikel 211 til at rette henstillinger og påpegede, at dens henstillinger i 2005-udtalelsen var underbygget af omhyggelige begrundelser, og at de var i overensstemmelse med forsigtighedsprincippet og proportionalitetsprincippet. Endvidere påpegede den, at fællesskabslovgiveren i henhold til EF-Domstolens gældende retspraksis har fastlagt en række retsprinsipper, som medlemsstaterne skal overholde, når de indfører restriktive foranstaltninger af sikkerhedsmæssige årsager. Kommissionen mente, at det var indlysende, at den skulle tage hensyn til disse principper, når den undersøgte en sag som den foreliggende, og at den også selv skulle anvende dem. Artikel 8 i direktiv 2001/95/EF [5] om produktsikkerhed i almindelighed indeholder således principper om hensigtsmæssighed, proportionalitet og forsigtighed og fastsætter, at: i) medlemsstaterne tilskynder til og støtter de frivillige forholdsregler, producenterne og distributørerne træffer, og ii) tilbagekaldelse af produkter er sidste udvej. Efter Kommissionens mening er frivillige forholdsregler ikke blot i fuld overensstemmelse med direktivet om udstyr på skibe, men de er også fællesskabslovgiverens foretrukne løsning, da de i videst muligt omfang er i overensstemmelse med principperne om hensigtsmæssighed, proportionalitet og subsidiaritet. Kommissionen mente, at den ved at optræde som "formidler" ("*facilitateur*") i den foreliggende sag havde handlet på en korrekt og forsigtig måde.

43. I Kommissionens udtalelse om den aktuelle klage blev der endvidere henvist til 2007-udtalelsen, som indeholder konklusioner og henstillinger, der kan være relevante for det her omtalte spørgsmål. De relevante konklusioner var følgende (punkt 9-11 i 2007-udtalelsen):

" For så vidt angår de enheder, der er markedsført i overensstemmelse med den nuværende typegodkendelsesattest [dvs. de omstridte ventiler], er parterne enige om, at den delvise afprøvning, der er gennemført, giver en formodning om, at en individuel kontrol af enheder, der allerede er monteret ombord på skibe, vil være en passende og tilstrækkelig foranstaltning til at

garantere sikkerheden fuldt ud.

Denne individuelle kontrol bør gennemføres hurtigst muligt og således, at ejerne kan indberette alle episoder, som kunne tyde på fejl - navnlig trykspidser og vandslag - med sigte på at finde årsagen og træffe alle nødvendige foranstaltninger. Producenten har påtaget sig at udføre denne kontrol og meddele Kommissionen og de andre parter resultaterne. Proceduren forventes allerede at være igangsat, når denne udtalelse fremlægges.

Foruden Kommissionens henstilling til medlemsstaterne i udtalelsen af 9. juni 2005 om ventiler af størrelse 80, som er produceret frem til 31. december 2002, vil det være klogt at udføre en lignende kontrol af andre ventiler af NEW-ISO-HV-modellen, der er monteret ombord på skibe. Producenten har påtaget sig at udføre denne kontrol og meddele Kommissionen og de andre parter resultaterne. Proceduren forventes allerede at være igangsat, når denne udtalelse fremlægges. "

Der blev rettet følgende tilhørende henstillinger:

" Kommissionen henstiller, at:

1. Producenten ufortøvet meddeler alle episoder, som kunne skyldes en fejlfunktion for så vidt angår ventilmodellerne NEW-ISO-HV og U-ISO, der allerede er monteret ombord på skibe, ikke blot til Kommissionen og de andre parter som aftalt, men også til flagstaten, uanset hvilket flag skibet fører.

2. Medlemsstaterne gennemfører en lignende verifikation for skibe, der fører deres flag og er udstyret med tryk/vakuumaflastningsventiler af samme type, uanset hvem der har produceret dem, og undersøger eventuelle episoder for at fastslå den mest sandsynlige årsag til dem. "

44. I sine bemærkninger fastholdt klageren sit synspunkt, idet han anførte, at der i direktivet om udstyr på skibe henvises til minimumskrav. Klageren anførte, at han ikke forstod, hvorfor Kommissionen ikke blot insisterede på, at disse minimumskrav skal opfyldes.

45. I ombudsmandens vurdering, som førte til den første del af hans forslag til mindelig løsning, påpegede han først, at klageren ikke så ud til at anfægte Kommissionens kompetence til at rette henstillinger inden for rammerne af beskyttelsesproceduren. Selv om artikel 13 i EU-direktivet om udstyr på skibe ikke udtrykkeligt omtaler muligheden for at rette henstillinger, er det en logisk følge af denne bestemmelse, at Kommissionen har beføjelse til at rette henstillinger, som er relevante for det spørgsmål, der rejses i løbet af proceduren. Klageren hævdede imidlertid især, at Kommissionen ikke har kompetence til at anbefale, at der skal udføres nye prøvninger.

46. Ombudsmanden fandt ikke, at klagerens synspunkt var overbevisende. Som Kommissionen påpegede, er formålet med beskyttelsesordningen i direktivet om udstyr på skibe at undgå, at restriktive foranstaltninger, som en medlemsstat træffer for udstyr, der er certificeret under en anden medlemsstats myndighed, udgør uberettigede hindringer for sådanne varers frie bevægelighed i det indre marked. Hvis Kommissionen udelukkende skulle henholde sig til de

prøvningsdata, som den pågældende medlemsstat stillede til rådighed for den (og som kunne have til formål at indføre en uberettiget hindring for den fri bevægelighed for varer), er det ikke klart, hvordan Kommissionen på en meningsfyldt måde skulle forfølge ovennævnte mål med direktivet. Endvidere mener klageren tydeligvis, at Kommissionen frit kan undersøge og tage hensyn til prøvningsresultater, som private aktører frit stiller til rådighed. Hvis den frit kunne gøre dette, ville det ikke være foreneligt med manglende kompetence til på dens eget initiativ at anbefale nye prøvninger af det pågældende produkt.

47. Ombudsmanden konkluderede dog, at Kommissionen kunne have behandlet en af klagerens grundlæggende bekymringer bedre, nemlig det følgende spørgsmål: Hvis Kommissionen, som det ser ud til, slog fast, at de omstridte ventiler til fulde opfylder de relevante tekniske krav, er det ikke klart, hvorfor og på hvilket grundlag Kommissionen indførte (eller medvirkede til at indføre) særskilte opfølgende procedurer med henblik på at garantere et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau. Ombudsmanden stillede derfor det følgende forslag til mindelig løsning til denne del af sagen:

" Kommissionen kunne overveje at forklare, hvorfor den efter at have slået fast, at de omstridte ventiler opfyldte de tekniske krav, indførte (eller medvirkede til at indføre) særskilte opfølgende procedurer med henblik på at garantere et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau. Kommissionen kunne endvidere forklare, om den har slået fast, at de specifikke tekniske krav for prøvning af ventiler og udstyr på skibe ikke garanterer et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau, og i bekræftende fald hvilke evt. regler eller principper, der gælder for dette område og giver mulighed for at indføre opfølgende foranstaltninger eller procedurer, som kompenserer for et sådant underskud. "

Argumenter forelagt Ombudsmanden efter hans forslag til mindelig løsning

48. Kommissionen præciserede efter dens mening, at den på intet tidspunkt konkluderede, at de tekniske krav til prøvningen af ventilerne og udstyr på skibe ikke garanterede et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau. Ombudsmanden er af den opfattelse, at da en sådan konklusion er en forudsætning for at overveje anden del af det ovennævnte forslag, er det hensigtsmæssigt at begrænse resten af den aktuelle vurdering til den første del af forslaget.

49. Kommissionen fremsatte i sammenfatning som svar på den første del af det ovennævnte forslag følgende relevante punkter.

50. Som Kommissionen tidligere har påpeget, blev det konstateret, at de omstridte ventiler var i overensstemmelse med de relevante standarder og blev leveret med den nødvendige dokumentation til at montere og anvende dem. Der var imidlertid et resterende spørgsmål vedrørende to generationer af ventilerne. Navnlig efter ændringerne og udskiftningen af den gamle model (foranstaltninger, som afsluttede svaret på de danske foranstaltninger) forsøgte man stadig at finde en løsning på ventilerne af den gamle model (dvs. ud over dem, der blev trukket tilbage som følge af Kommissionens 2005-udtalelse), som var blevet monteret på skibe, før modellen blev ændret, og ventilerne af den nye model, som var blevet monteret inden certificering. Spørgsmålet var, om disse to generationer af ventiler skulle have været trukket tilbage. Parterne og Kommissionen mente, at dette ville have været fuldstændig

uforholdsmæssigt i betragtning af prøvningsresultaterne og af, at ændringerne af ventilerne vedrørte et mindre aspekt. I den forbindelse tog man ikke blot hensyn til ventilproducentens økonomiske interesser, men også den væsentlige skade, som en sådan tilbagetrækning kunne bevirke for den berørte flåde. Parterne mente imidlertid, at det ville være fornuftigt at følge op på, hvordan ventilerne fungerede om bord på skibene, og Kommissionen var enig heri.

51. Kommissionen tilføjede de følgende bemærkninger. Hvis man kan drage en lære af denne sag, er det, at dårlig montering af ellers fuldstændig hensigtsmæssige ventiler kan udgøre en alvorlig risiko. Dette gælder imidlertid for alle ventiler, herunder klagerens ventiler. Derfor rettede Kommissionen i sin 2007-udtalelse en generel henstilling vedrørende dette.

52. I klagerens bemærkninger til Kommissionens udtalelse fremførte han primært, at institutionen ikke gav en tilstrækkelig forklaring på de opfølgende foranstaltningers berettigelse. Han gentog, at han mente, at der blev tilladt forskellige standarder i det indre marked, da ventiler, som var forbudt i Danmark, (hvor hele flåden var nødt til at udskifte de omstridte ventiler), ikke var forbudt i andre EU-medlemsstater [6] . Dette var efter hans mening konkurrenceforvridning.

53. Endvidere stillede klageren en række spørgsmål, anfægtede visse faktuelle punkter i Kommissionens udtalelse og udtrykte bekymring med hensyn til åbenheden i Kommissionens handlinger (se punkt 60 nedenfor).

Ombudsmandens vurdering

54. Kommissionen fremsatte specifikke og konkrete betragtninger, som sammen med dens tidligere erklæringer og materialet i sagen (se nedenfor) kan anses for at være tilstrækkelige i den aktuelle sag. Denne konklusion er imidlertid delvis baseret på, at de konklusioner og antagelser, som ombudsmanden har udledt af Kommissionens forskellige erklæringer, er korrekte (se nedenfor).

55. Ombudsmanden har forstået, at Kommissionen er af den opfattelse, at de omstridte ventiler a) ikke med hensyn til prøvningsstandarder var i strid med de relevante søfartssikkerhedsregler, og b) at Kommissionens påberåbelse af princippet om proportionalitet i det væsentlige vedrørte den vurderingsstandard, der blev anvendt til at afgøre, om de omstridte ventiler i første omgang på relevante måder, "... kan udgøre en risiko *for besætningens, passagerernes, eller efter omstændighederne andre menneskers sundhed og/eller sikkerhed, eller at det skader havmiljøet,* " (artikel 13, stk. 1, i direktivet om udstyr på skibe, fremhævnings tilføjelse). Den brede formulering " *kan udgøre en risiko* " skal med andre ord fortolkes i forhold til relevante overvejelser om forholdsmæssighed.

56. Hvis det Kommissionen siger, skulle fortolkes, som om de omstridte ventiler i betydningen i direktivet om udstyr på skibe " *kan udføre en risiko for* " sundheden og sikkerheden, og at de betragtninger vedrørende forholdsmæssighed, som blev anvendt på spørgsmålet om, hvorvidt de deri nævnte foranstaltninger skulle være truffet fra begyndelsen, skulle der drages en anden konklusion. Artikel 13 i direktivet om udstyr på skibe fastsætter en obligatorisk indførelse eller

tilbagetrækning af restriktive foranstaltninger ("skal"), hvis der konstateres en risiko for sundheden og sikkerheden. Proportionalitetsprincippet skal helt klart anvendes på indførelsen og gennemførelsen af sådanne foranstaltninger, men det fremgår ikke, at det kan gå forud for forpligtelsen til at indføre dem fra begyndelsen [7].

57. Endelig har Kommissionen understreget, at dens inddragelse i indførelsen af de pågældende opfølgende foranstaltninger har været frivillig og koordinerende. Kommissionens handlinger og erklæringer i denne sag kan ikke forstås på en sådan måde, at disse foranstaltninger trådte i stedet for påviste mangler i juridisk betydning. Det kan derfor anses for rimeligt afklaret, at disse opfølgende foranstaltninger kun kan opfattes som supplerende frivillige foranstaltninger, som på ingen måde sætter de berørte aktørers juridiske forpligtelser og ansvar på spil.

58. Det kan endvidere påpeges, at artikel 13 i direktivet om udstyr på skibe kun fastsætter indberetning til et særligt udvalg, som er nævnt i artikel 18, hvis *prøvnings* standarderne er utilstrækkelige. Det fastsætter ikke en formel mekanisme for de gennemførelsesproblemer, Kommissionen har påvist i denne sag. Dette støtter utvivlsomt Kommissionens synspunkt om, at dens relevante supplerende foranstaltninger i den forbindelse var hensigtsmæssige til at udfærdige og udstede frivillige retningslinjer/udtalelser i forbindelse med den aktuelle sag.

59. På baggrund af ovenstående, og idet han tager til efterretning, at klageren ikke er overbevist af Kommissionens holdning, mener ombudsmanden, at Kommissionens svar i henhold til ovenstående kan betragtes som passende i forbindelse med den aktuelle sag.

60. Endelig tager ombudsmanden til efterretning, at klageren i sine sidste bemærkninger stillede en række spørgsmål eller anfægtede Kommissionens faktuelle holdninger. Disse spørgsmål kan kun undersøges ved hjælp af omfattende yderligere undersøgelser, som ikke synes at være berettigede på nuværende tidspunkt. Endvidere ville det proceduremæssigt være mere hensigtsmæssigt med hensyn til nogle af disse punkter, at klageren henvender sig direkte til Kommissionen og/eller EMSA og anmoder om aktindsigt i disse dokumenter, som antageligt støtter Kommissionens holdning og faktuelle konklusioner [8].

C. Konklusioner

På grundlag af hans undersøgelse af denne klage afslutter ombudsmanden behandlingen af den med følgende konklusion:

Ombudsmanden er af den opfattelse, at Kommissionen gav et passende svar på hans forslag til mindelig løsning. Derfor er der ikke behov for yderligere undersøgelser.

Klageren og Kommissionen bliver underrettet om denne afgørelse.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Udfærdiget i Strasbourg den 17. december 2009

[1] Rådets direktiv 96/98/EF af 20. december 1996 om udstyr på skibe, EFT L 46 af 17.2.1997, s. 25.

[2] Skrivelse af 7. juli 2006 til Kommissionen.

[3] Artikel 22 i den europæiske kodeks for god forvaltningsskik, som Europa-Parlamentet vedtog den 6. september 2001 (kodeksen er tilgængelig på <http://www.ombudsman.europa.eu/code/en/default.htm> [Link]). Se også Kommissionens kodeks, punkt 4, bilag til Kommissionens afgørelse af 17. oktober 2000 om ændring af dens forretningsorden, EFT L 267 af 20.10.2000, s. 63.

[4] Se citat i punkt 9 ovenfor, "*Selv om de berørte parter bliver hørt, som De også er blevet...*".

[5] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EFT L 11 af 15.1.2002, s. 4.

[6] Klageren henviste til, at hans virksomhed havde bestilt prøvninger af de omstridte ventiler med virksomhedens eget navneskilt på (dvs. i stedet for konkurrentens navneskilt), og at certificeringsorganet havde afvist disse ventiler.

[7] Ud over det generelle princip om proportionalitet har Kommissionen henvist til betragtninger vedrørende proportionalitet og relaterede principper i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EFT L 11 af 15.1.2002, s. 4. Ombudsmanden tvivler på, at direktivet kan anvendes på den aktuelle sag i kraft af den udtrykkelige henvisning til "forbrugerne" i definitionen af "produkt" i direktivet: " a) *"Produkt": ethvert produkt, som - også i forbindelse med levering af en tjenesteydelse - er bestemt for forbrugerne, eller som under rimeligt forudsigelige betingelser kan forventes anvendt af forbrugerne, selv om det ikke er bestemt for dem, og som mod betaling eller gratis leveres eller stilles til rådighed som led i en handelsvirksomhed, hvad enten det er nyt, brugt eller istandsat.*" I betragtning af Kommissionens henvisning til det generelle princip om proportionalitet skønnes det imidlertid ikke at være nødvendigt at foretage en nærmere vurdering af dette spørgsmål.

[8] Kommissionens retningslinjer for aktindsigt i dokumenter er tilgængelige på følgende websted:

http://ec.europa.eu/transparency/citguide/index_en.htm [Link].

Den forordning om aktindsigt i dokumenter, der nævnes deri, finder ligeledes anvendelse på EMSA, i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1644/2003 af 22. juli 2003 om ændring af forordning (EF) nr. 1406/2002 om oprettelse af et europæisk agentur for

søfartssikkerhed, EUT L 245 af 29.9.2003, s. 10.